

En el Torneig Puiggraciós de Futbol Infantil. Camp de l'Ametlla, 2005.

van ser uns anys de treball intens. Reunions inacabables fins a altes hores de la nit; havíem de trobar-nos quan acabàvem la jornada laboral, ja que cap de nosaltres, ni l'alcalde ni els regidors, teníem cap sou de l'ajuntament.

En Marcel Galobart, sentiments compartits expressats a dues veus

En poc temps hem hagut d'acomiar-nos d'unes persones entranyables que han deixat una petja important en nosaltres, en el nostre poble, i al nostre país: en Joan Ruíz i Calonja, Mossèn Bellavista, en Joan Cabot i en Marcel Galobart. Se n'han anat amb les mans plenes de feina ben feta. Intel·ligents, treballadors incansables, ens deixen una mica orfes i amb la sensació que tenen un recanvi difícil. Els trobem i els trobarem a faltar.

En aquestes ratlles volem parlar breument d'en Marcel i del que ha representat per nosaltres al llarg de tants anys des que, en la nostra infantesa i adolescència, el vam conèixer a l'antic Institut del carrer de Corró de Granollers, al costat de la Biblioteca, avui sala Tarafa.

Jo, la Maria, tenia 12 anys i vaig anar a l'Institut a estudiar comerç. El Primer curs el vaig fer a Lliçà, amb donya Rosa Oriol, i només un dia a la setmana anava a Granollers, a l'Institut. I justament aquell dia tenia la sort de poder assistir a la classe de Literatura que impartia el senyor Galobart, un professor molt alt, d'aparença tímida, amb unes mans molt grosses que semblava que no sabia on posar-les i les mig amagava darrera la cartera dels seus apunts. Tenia una veu suau i una parla

Finalment, posada en funcionament de la Mancomunitat de la Vall del Tenes. Semblava un somni. L'escola de Segon Ensenyament, la policia,... Pocs recursos i tantes coses per fer, els camins, les urbanitzacions, el pavelló esportiu, les deixalles...

Tu Marcel, vas ser sempre dels primers a arremangar-te i empènyer el carro, mirant sempre endavant fins aconseguir la fita proposada.

Homes com tu fan falta a la nostra societat, amb poc soroll i treball intens. Per això tots t'hem valorat i estimat. La creu de Santa Eulàlia la tenies ben merescuda.

Que el Déu misericordiós que tu tant estimaves i ens ensenyaves a anar descobrint en els cercles d'estudi o en les pregàries, t'aculli bondadós i et reuneixi per sempre amb els teus companys ja traspassats, a la seva taula, junt amb la seva Mare, la Verge de Puiggraciós o de Montserrat que tu tant has venerat.

Gràcies Marcel.

Josep Valls

extraordinària. Deia coses importants amb una gran senzillesa... i s'entenia tan bé...

Em va agradar tant que, quan a segon, ja vaig anar cada dia a l'Institut, vaig demanar d'assistir a les seves classes com a voluntària. Vaig passar una mica de vergonya a l'hora de demanar-li. Semblava sorprès -"Vols dir que val la pena?"- va dir-me. Era tan humil... I sí, va valer la pena. Amb ell vaig començar a conèixer i a llegir els escriptors del segle d'Or espanyol: Cervantes, Quevedo, Gracián.... També els de la Generació del 98 (deia que Azorín era "el escritor de la difícil facilidad"... una mica com ell, que explicava amb una gran senzillesa les coses més difícils). I la poesia de Rosalia de Castro i de Verdaguier o el Cant Espiritual de Maragall. Les classes es feien en castellà i era preceptiu estudiar especialment la literatura castellana, però sempre hi havia algun forat per parlar de la més nostra.

Arrelat a la terra, encomanava l'estima pels nostres pobles i la seva gent. Sempre recordaré el dia que em va parlar del meu pare, que era fill de can Corder i que al casar-se va passar a viure Llicà. Es veu que parlaven quan en Marcel, que encara era un nen, hi anava a buscar la llet. "En Segimon era molt intel·ligent i